

ВАЛЕРИ ВИДАС
СЪНУВАХ СЪН ТАКЪВ,
КОГАТО БЯХ МОМЧЕ...

chitanka.info

Сънувах сън такъв, когато бях момче:
поле и дол блатист, сметище и небе;
в полето, на талази — жита и ръж безкрай,
синчец и мак пъстрееха; в дола — за щърка рай —
овчар змии отровни убиваше с кривак.

Над сметището градско щом се спуснеше мрак,
замирисваше тежко на смолист чернозем,
на изгнило, на мърша... Мочурлив и зелен,
преди в сън да замре, долът духваше лампите
и в любовни ектении се унасяха жабите...

И връхлиташе вятър — бял, замайващ и мек,
жив и странно напомнящ силует на човек:
аз издебвах мига и — с гърди и със устни —
се залепях за него, и не исках да пусна,
и разпенвах жита, и се гмурках във макове,
дъх поемах в синчеца, и — забързан нанякъде,
ме понасяше пак...

Но отмаляха ръцете.

Плаках, молих за чудо до несвяст боговете
и треперих, и виках — много беше ме страх.
Той отърси се леко... И така полетях —
над бетонния бункер, на змии обиталище,
над Караколюва дупка — таласъмско свърталище,
над селото, което го удавиха в Тунджа...

Някой викваше: „Падаш!“ — и събуждах се в ужас.

Порасна момчето. Пресушен е отдавна долът.
Щъркът мести гнездото, от деца и надежда лишен

—
няма жаби. Сметището расне. Змиите коварни
пълзят.

И аз удрям с кривака, доде се събудя съвсем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.